

บทนำ

ท้องฟ้ายามราตรีใสสะอาดดูสวยงาม น้ำ หมู่ดาวส่องประกายระยิบระยับ
รถไฟขบวนหนึ่งพุ่งทะยานสู่เบื้องหน้าท่ามกลางความมืดมิดแห่ง
รัตติกาล

รถหุ้มเกราะซึ่งผ่านการดัดแปลงแล้วทำคันกำลังมุ่งหน้าเข้าหา
ขบวนรถไฟ บนช่องหลังคาที่เปิดอ้าไว้ หากไม่ใช่ปีนยี่งลูกระเบิดก็มีปืนกล
ติดตั้งอยู่ สีหน้าของผู้ที่อยู่ภายในกรุ่นไปด้วยความร้อนใจ

"ยืนยันเป้าหมาย ขีปนาวุธข้ามทวีปสืบเอ็ดลูก" เสียงแจ๊กราบเรียบ
ราวกับผิวน้ำ สงบนิ่งและแผ่วเบา

"ไม่มีทางแยกชิ้นส่วนนำกลับมาใช้ใหม่" อูปรกรณ์สื่อสารเย็นเยียบ
ส่งผ่านเสียงทุ้มต่ำของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติออกมา

"ไม่มีทางครับ"

"งั้นก็ระเบิดซะ"

"ครับ"

ขณะเดียวกันลุ่มเสียงเยือกเย็นอีกเสียงก็แทรกขึ้น... "ข้างหน้ามีรถหุ้มเกราะห้าคัน อีกเจ็ดนาทิสิบเอ็ดวินาทีจะถึงตัวรถไฟ"

"พอ" สายลมพัดโหม ราชตรีเงียบสัจด์

เวลาค่อยๆ เดินไปที่ละวินาที

ตูม!

ขณะที่เข็มชี้บอกเวลาสี่นาทีสามสิบวินาที ในคำคืนอันเงียบสงบอยู่ๆ ก็เกิดเสียงระเบิดกึกก้องกัมปนาทจนหูแทบดับ ตามติดด้วยประกายเพลิงพวยพุ่งขึ้นสู่ฟ้า แหวกฝ่าความมืดทะมึนแห่งรัตติกาลอย่างกราดเกรี้ยว ปลดปล่อยความงามและอำนาจของเปลวเพลิงแดงฉาน

ท้ายขบวนของรถไฟซึ่งลึกลับล่ำเสียงขีปนาวุธข้ามทวีปสิบเอ็ดลูก ล่วงล้ำอาณาเขตเข้ามาถูกระเบิดปลิวกระจายไปทั้งคู่ จากนั้นโบกั๊ดๆ มา ก็เกิดระเบิดลูกตามติด เปลวไฟคลุ้มคลั่งถาโถมไปทางหัวขบวนอย่างรวดเร็ว

ราชตรีมืดมิด แสงเพลิงอาบฟ้า

ท่ามกลางพระเพลิงลูกโพล่ง เงานร่างดำตะคุ่มร่างหนึ่งปรากฏขึ้นหน้าเปลวไฟที่บิดเบี้ยว ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาช้าๆ

เสื้อโค้ตสีดำถูกกระแสนลมร้อนระอุพุ่งปะทะจนตีสะเก็ดอยู่กลางอากาศ ผสมสีดำสนิทจรดระบำอยู่ท่ามกลางความมืดแห่งรัตติกาลอย่างทำทนาย รูปโฉมที่งดงามราวสวรรค์ปั้นแต่ง ดุจดอกโบตั๋นกลางหมอกควัน เจิดจรัสอย่างหาที่เปรียบมิได้

เบื้องหลังของเธอคือเปลวเพลิงที่ลุกโหมอย่างบ้าคลั่ง พลังรุนแรง

มหาศาลเช่นนั้นคล้ายกับทำได้เพียงขบขันในตัวเธอให้โดดเด่น ต่อให้เป็นสีสัน
ที่จัดจ้านกว่านี้ก็ไม่อาจบดบังสีดำอันทำทายนั่นได้

'ในแต่วัน' เจ้าหน้าที่ระดับสูงประจำกองปฏิบัติการพิเศษ กระทรวง
ความมั่นคงแห่งชาติ

'ดาร์กไนต์' คือหน่วยงานเฉพาะกิจของกองปฏิบัติการพิเศษ กระทรวง
ความมั่นคงแห่งชาติ จัดเป็นองค์กรลับสุดยอดของประเทศ

บนโลกใบนี้ก็มีเรื่องราวมหัศจรรย์พันลึกปรากฏอยู่เสมอ ผู้คนจำนวน
มากคิดว่ามันมีอยู่ในนิยายไซไฟเท่านั้น หากแต่ความจริงแล้วพวกมันดำรง
อยู่จริง เพียงแต่ทางการได้ปิดบังความลับเหล่านั้นไว้เท่านั้น

ดาร์กไนต์คือหน่วยปฏิบัติการพลังมหัศจรรย์หน่วยงานหนึ่ง ผู้คนใน
นั้นล้วนมีพลังเหนือมนุษย์ที่คาดไม่ถึงหลายรูปแบบ ทั้งปล่อยกระแสไฟฟ้า
มองทะลุวัตถุ ล้วงรู้อนาคต แปลงร่างได้ หรือกระทั่งมีวิทย์ยุทธ์...

พวกเขาเป็นศาสตราวุธที่ทรงอำนาจที่สุดของประเทศ

ในแต่วันปล่อยกระแสไฟฟ้าไม่ได้ ไม่อาจทำนายอนาคต และไม่มีพลัง
เหนือมนุษย์ใดๆ

ทว่าเธอรู้วรุทธ์ ทั้งยังเป็นศิษย์ของสำนักอันดับหนึ่งผู้สืบทอด
วิทย์ยุทธ์จินโบราณซึ่งเร้นกายจากโลกภายนอก และเพราะเธอมีความ
สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ จึงได้รับการยกย่องให้เป็นอันดับหนึ่งเหนือ
บรรดาศิษย์รุ่นหลัง

วรุทธ์...คือคำเรียกอย่างง่าย ๆ ของวิชาต่อสู้แบบจินโบราณ

ชัดบุปผาคว่าชีวิต ย่ำหิมะไร่องรอย นีก็คือวรุทธ์

เปลวเพลิงไหม้กระท่อมกลางท้องฟ้ายามราตรี เเงาร่างสีดำเยื้องย่าง

ตัวละครท่านแผ่นดิน 1

เข้ามาอย่างมาดมั่นโดยไม่แยแสแรงระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่นเบื้องหลัง
แม่แต่น้อย

โบกักรถไฟตู้แล้วตู้เล่ากลายเป็นผุยผงท่ามกลางแรงระเบิดรุนแรง ส่วน
ไนต์วันซึ่งเดินอยู่บนหลังคารถกลับเือกเย็นเช่นเวลาปกติ

ปังๆ...

เสียงปืนกลกราดยิงอย่างบ้าระห่ำดังขึ้นในความมืดยามค่ำคืน

ภายในโบกี้ที่ยังไม่ถูกระเบิดผลาญทำลาย ผู้ก่อการร้ายนับไม่ถ้วนซึ่ง
รับหน้าที่ขนส่งขีปนาวุธพากันทุบกระຈก ยกปืนกลสาดกระสุนใส่ไนต์วัน
ที่กำลังก้าวฝ่ากองเพลิงเข้ามา

สายลมโชยเอื่อย หางตาของไนต์วันยังไม่ทันกระตุก แค่สะบัดแขน
เพียงครั้งเดียว แสงสีเงินสว่างวาบปล้นวูบหาย

เสียงปืนสงบลงทันที บนลำคอของเหล่าผู้ร้ายปรากฏรอยเลือดเส้นจาง
จนแทบมองไม่เห็น ทว่าแต่ละคนกลับร่วงลงไปกองระเนระนาด

อาวุธดำห่มคลุมฝุ่นฟ้า แผ่ขยายอย่างไม่หยุดยั้ง

เปลวเพลิงกวาดม้วนกวาดขึ้น กระทั่งไหมเข้าไปใส่หัวขบวน

เสียงเฮลิคอปเตอร์ดังกระหึ่มขึ้นทางหัวขบวน นั่นคือหน่วยสนับสนุน
นั่นเอง

ไนต์วันสะบัดศีรษะน้อยๆ เพียงสะกิดปลายเท้า ร่างทั้งร่างก็เห็นขึ้น
ไปกลางเวหา เธอคว้านันไดเชือกที่ห้อยตัวลงมา แล้วเฮลิคอปเตอร์ก็บินบึ่ง
ไปทันที

วินาทีที่พวกเขาบินจากไปนั่นเอง เบื้องหลังบังเกิดเสียงตูมดังสนั่นขึ้น
ทีหนึ่ง รถไฟทั้งขบวนถูกระเบิดจนขาดสะบั้นไม่เหลือชิ้นดี

ขณะเดียวกันในช่วงเวลาเจ็ดนาทิลิปเอ็ดวินาที่นั้น รถหุ้มเกราะทั้งห้าคันเบรกเสียงดเสียงลั่นราวถูกฉีกกระชากดังสะท้อนท่ามกลางความมืดมืดคนที่อยู่ข้างในแทบคลุ้มคลั่ง

หมดสิ้นแล้ว ชีปนาวุธข้ามทวีปลิบเอ็ดถูกทำลายย่อยยับไปทั้งอย่างนี้

สายลมยามราตรีพัดโชย ไนต์วันพิงร่างกับบันไดเขือก จับจ้องไปยังกองเพลิงเบื้องล่างพลางยักคิ้วยิ้มอย่างมีชัย

ไม่ได้มีความท้าทายเอาเสียเลย

ชั่ววินาทีที่ไนต์วันกำลังคลี้อยมบาง จู่ๆ เฮลิคอปเตอร์เหนือศีรษะกลับชะงักค้างกลางอากาศกลางคัน ครั้นแล้วก็ร่วงตึงลงสู่เบื้องล่าง

"แย้แล้ว! เฮลิคอปเตอร์เกิดเหตุขัดข้อง..."

ราตรีกาลล้าลึก สายลมพลิ้วแผ่ว

ไนต์วันไม่เคยคาดคิดเลยว่าภารกิจปิดฉากลงอย่างง่ายดายเช่นนี้ หากแต่สุดท้ายกลับต้องมาตมม้าตายบนเฮลิคอปเตอร์ที่ลืมนึกสภาพจนเกิดเหตุขัดข้องกะทันหันลำนี้

ดอกไม้ไฟสว่างไสว นี่ข้างเป็นโลกที่แปลกประหลาดเหลือเกิน

7

แผ่นดินลิมธารา แคว้นไร่ปัก

เมืองร่วมผลเป็นหมู่บ้านแถบชายแดนของแคว้นไร่ปัก

ยามเย็นย่ำ ลำแสงสีอุ่นอาบไล่ฝุ่นปลิวฟุ้ง ชับแน่นให้ทิวทัศน์ภูเขาท้องน้ำ

ดูมีเสน่ห์ชวนหลงใหล

ในสวนดอกไม้หลังคฤหาสน์สกุลจิวินปราศจากพันธุ์ไม้พิสดารหายาก
ไร้ซึ่งมวลบุปผาหลากสีสดสวย จะมีก็เพียงชิงช้าธรรมดาทั่วไปตัวหนึ่งจับจอง
พื้นที่อยู่เท่านั้น ยามนี้สตรีนางหนึ่งกำลังนั่งอยู่บนชิงช้าพลางส่งเสียงพูดพร่ำ

เบื้องหน้าของนางคือครุณีวัยสิบสี่ปีนางหนึ่งที่กำลังก้มหน้าก้มตาอ่าน
ตำราในมือ เด็กสาวตอบคำสั่งๆ ด้วยสีหน้าไม่มีหระสักนิด

"พระชายาหรือ ข้าไม่สนใจหรอก"

"ไม่สนใจได้อย่างไร แม่จะบอกให้ เจ้ามีสัญญาหมั้นหมายอยู่กับ
องค์ชายสามพระองค์นี่จริงๆ นะ ครั้นนั้นท่านพ่อของเจ้า..."

"เออะละ ๆ ท่านอย่าพูดอีกเลย ข้าฟังมาสิบสี่ปีแล้ว ทั้งเรื่องจวนตำแหน่ง กัวกง* เอย เรื่องช่วยชีวิตพระราชวงศ์เอย เรื่องหมั้นหมายเอย..."

ไม่ทันรอให้สตรีบนชิงซักกล่าวจบ เด็กสาววัยสิบสี่ปีบนนั้นก็ชิงสายสิริระอย่างเอือมระอาเป็นการตัดบทเสียก่อน

"เรื่องเหล่านี้ข้าท่องจำได้หมดแล้วท่านแม่ ท่านคิดว่าบุตรสาวท่านมีสารรูปเยี่ยงนี้ยังจะเป็นพระชายาองค์ได้อีกหรือ ข้าว่าท่านรีบตื่นเสียดีกว่าอย่ามัวฝันกลางวันอยู่เลย ถ้ายังไม่ตื่น ท่านจะกลับไปนอนต่อสักงีบก็ย่อมได้"

จบคำเด็กสาวก็เงยหน้าขึ้นอย่างอ่อนใจ เผยให้เห็นดวงหน้าดูจืดจางภาพวาดของนาง คิ้วเรียวโค้งยาวเจียนจรดจอมผม นัยน์ตาทั้งคู่ดำขลับเป็นประกายดั่งหินผลึกดำส่องสะท้อนอยู่ใต้ฟ้ายามราตรี จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากแดงเรื่อโดยไม่ต้องแต่งแต้ม นับเป็นยอดหญิงงามโดยแท้

น่าเสียดาย ครั้นเบือนใบหน้าซีกซ้ายไป บนดวงหน้าซีกขวากลับมีปานแดงประทับติดตรา แลคล้ายอสุณีบาดทาผ่านพวงแก้ม

หยกขาวมีราศี ยอดনারีงามกลับกลายเป็นหญิงอัปลักษณ์

สตรีที่พูดพร่ำไม่หยุดนางนั้นถึงกับหุบปากทันควัน

จวินลั่วอวีเห็นเช่นนี้จึงสายหน้า พับปิดตำราในมือเข้าหากัน ก่อนเอื้อนเอ่ยกับมารดาของตน "ข้ายังเด็ก ไม่คิดออกเรือน รอให้มีผู้ที่รักข้าจริงเสียก่อนค่อยว่ากันเถิด"

นางลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวทิ้งท้ายกับเพยเยียนผู้เป็นมารดา "ข้าจะไปเก็บใบชา หากท่านแม่ไม่มีธุระอันใดจะไปหาท่านพ่อก็ย่อมได้" เด็กสาวพูด

* กัวกง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่องคือ กง ไทว ป้อ จือ ทานาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กัวกงถือเป็นชั้นหนึ่งคือชั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจี๋ย)

ตัวละครท่านแผ่นดิน 1

จบกี้หมุนกายเดินออกไปนอกคฤหาสน์ ทิ้งผู้เป็นมารดาไว้บนชิงช้าตามเดิม จวนกั้วกงม่วงพร่าวเป็นหนึ่งในสามจวนบรรดาศักดิ์กั้วกงที่ยิ่งใหญ่แห่ง แคว้นไรรี่ก ท่านกั้วกงที่กล่าวอ้างถึงคือท่านปู่ของลั่ววี่นั่นเอง ความสัมพันธ์ ระหว่างท่านกับราชชาแคว้นไรรี่ก พุดง่าย ๆ เปรียบตั้งสหายร่วมเป็นร่วมตาย จวินลั่ววี่สืบเชื้อสายมาจากภรรยาลำดับที่ห้าของท่านกั้วกง ถึงแม้ ความไม่เอาไหนของนางและบิดามารดาจะทำให้ทั้งครอบครัวของนางต้อง ระเห็จมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารเช่นนี้ ทว่าถึงอย่างไรก็ยังเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข ของท่านกั้วกงอยู่ดี

เรื่องเหล่านี้ลั่ววี่ล่วงรู้มานานแล้ว เพียงแต่เวลาล่วงเลย อำนาจก็ สูญเสียไป ผู้ใดยังจะจดจำเล่า การหมั้นหมายก็เป็นเพียงคำพูดสนุกสนาน เท่านั้น

เพยเขียนเห็นบุตรสาวออกจากบ้านโดยไม่ปิดบังอำพรางรูปลักษณ์แม้ เพียงนิด รูปร่างโฉมพราวงดงามเฉิดฉายพั่งครึ้นในพริบตา นางจึงได้ แต่ถอนหายใจเฮือกยาว

ทั้งที่ยามแรกเกิดบุตรสาวของนางไม่มีปานแดงนี้แท้ ๆ แต่ไม่รู้เพราะ เหตุใดครั้นอายุได้สามขวบกลับปรากฏขึ้นมาเสียเฉย ๆ ทำให้ใบหน้าที่เคย สวยสะคราญกลับกลายเป็นเช่นนี้

อีกทั้งไม่ว่าจะรักษาอย่างไรก็ไม่เป็นผล ล้วนกล่าวว่า ปานโดย กำเนิดกันหมด

ทว่ามีปานที่ไหนเมื่อครั้งแรกเกิดไม่ปรากฏ แต่กลับมาเผลอภายหลัง เช่นนี้ ช่างประหลาดแท้

ซ้ายังเห็นชัดว่าจวินลั่ววี่บุตรสาวของนางกลับไม่สนใจคำครหาที่

แพร่สะพัดออกไปทั่วหล้าเลยแม้แต่น้อย ซ้ำยังคล้ายกับใช้ชีวิตจริงยิ่งกว่า
ผู้ใดเสียอีก แฮ่...ชวนให้เพยเขียนกลัดกลุ้มเหลือเกิน

แม้จะก้าวออกจากสถานที่ที่เรียกว่าคฤหาสน์ หากแต่แท้จริงแล้วก็ยังเป็น
เพียงบ้านพักที่ใหญ่โตกว่าบ้านของคนทั่วไปเล็กน้อย จินลั้ววี่เดินแอ้อระเหย
ไปตามถนนใหญ่

ครั้นเห็นคนบ้านใกล้เรือนเคียงที่แม่จะเห็นนางจนจินตาแล้วกลับยัง
มองมาด้วยสายตารังเกียจเดียดฉันท์ ลั้ววี่จึงสร้างทำเป็นมองไม่เห็น มุ่ง
หน้าขึ้นสู่ไร่ชาเนื้อที่หลายสิบหมู่* ที่อยู่บนเขาหลังหมู่บ้าน

สายตาเหล่านี้ไม่ควรค่าพอนางสนใจ

ลั้ววี่แหงนหน้ามองท้องฟ้า มุมปากปรากฏรอยยิ้มบางเบา

นางมาอยู่ในยุคสมัยนี้สิบสี่ปีแล้ว

นึกถึงตอนนั้น นางคิดว่าตนเองคงต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย คิดไม่
ถึงว่าจะได้กลับมาเกิดที่นี่

เป็นเพราะโชคชะตาลิขิตหรือความบังเอิญ ลั้ววี่หรือโนตัววันไม่มีแก่ใจ
จะสืบสาวราวเรื่อง แคได้มีชีวิตอยู่ก็พอ ได้กลับมาเกิดอีกครั้งก็ดีเหลือเกิน
แล้ว

เพียงพริบตาแสงอัสดงก็ลาลับขอบฟ้า ม่านราตรีย่างกรายเข้าแทนที่
ลั้ววี่ปากว่าจะไปเก็บใบชา แท้จริงแล้วเพียงเพื่อหลบเลี่ยงการฟัง
มารดาพร่ำบ่นเท่านั้น ที่ขึ้นเขามากก็เพียงถือโอกาสใช้เป็นข้ออ้าง

ความมิดยามราตรีแผ่ขยาย บนภูเขาท้ายหมู่บ้านมีน้ำตกแห่งหนึ่ง

* หมู่หรือไร่จัน เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีน 1 หมู่เทียบได้ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

ตัวละครท่านแผ่นดิน 1

ลั่วอวี่กำลังนั่งอยู่บนชะง่อนหินซึ่งยื่นออกมาได้น้ำตก สองขาหย่อนลงในน้ำ แล้วแกว่งเท้าไปมา

นิ้วเรียวยาวคล้ายกลุ่มผมที่ม้วนมน่ออก

เรือนผมสีดำปลิวสยายน้อยๆ ก่อนปรกลงบดบังปานแดงบนพวงแก้ม เผยเพียงซีกหน้าซึ่งถูกขบแน่นด้วยแสงนวลของดวงจันทร์ งดงามราวบันไดงมมาอย่างวิจิตรบรรจง บางครั้งสัตว์ตัวน้อยที่วิ่งโผล่ออกมาจากป่าเห็นแล้วยังชะงักค้างไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หมอบกายอ้อยอิ่งอยู่ข้างน้ำตกไม่ไปไหนอีก

ลั่วอวี่เห็นเช่นนี้ก็พลอยเผลอคลี้อย้มบางอย่างกลั้นไม่อยู่ ผินหน้าไปมองเจ้าสัตว์ตัวน้อยบ้าง

แผ่นดินลี้มธารา ดินแดนต่างมิติ

ผู้คนที่ไม่มีวรยุทธ์ แต่พวกเขามีพลังยุทธ์และพลังควบคุมสัตว์อสูร สำหรับลั่วอวี่พลังยุทธ์ของพวกเขาเทียบได้กับพลังวัตรของวิชากำลังภายในของจินโบราณ เพียงแต่มีสีสันให้เห็นเท่านั้น

ทว่าในดินแดนแห่งนี้จะจัดแบ่งลำดับชั้นอย่างเข้มงวดชัดเจน เพื่อประเมินความสามารถสูงต่ำ

ลำดับชั้นทั้งเจ็ดคือม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง ส้ม แดง ยังมีพลังยุทธ์แก่กล้า สีของพลังก็จะเลื่อนชั้นขึ้น สีแดงคือระดับต่ำสุด สีม่วงคือระดับสูงสุด

จากการสังเกตของลั่วอวี่ พลังยุทธ์สีแดงน่าจะอยู่ในขอบข่ายของผู้มีพลังวัตรสิบปี สีส้มประมาณยี่สิบห้าปี ไล่เรียงเช่นนี้ขึ้นไปเรื่อยๆ สีม่วงซึ่งเป็นพลังยุทธ์ขั้นสูงสุด เมื่อเทียบบัญญัติไตรยางค์ดูแล้วจะเทียบได้กับพลังวัตรมากกว่าร้อยปี

ขณะเดียวกันพลังยุทธ์ยิ่งแข็งแกร่งก็ยิ่งมีอำนาจควบคุมสัตว์สูรมากมาย ต่อสู้สามารถออกประจัญบานพร้อมสัตว์สูรที่เลี้ยงไว้ได้ เรื่องอานุภาพย่อมไม่ต้องพูดถึง

ลิวอวี่ยังได้ทำข้อสรุปในแบบฉบับของตนอีกว่าสัตว์สูรของพวกเขา ก็เปรียบเหมือนศาสตราวุธในมือ เพียงแต่เปลี่ยนจากวัตถุไร้ชีวิตมาเป็นสิ่งมีชีวิต ทั้งยังดุร้ายและแปลกพิสดารกว่าสัตว์อันตรายในยุคปัจจุบันเล็กน้อย

เพียงแต่สัตว์สูรหายากยิ่ง ผู้ควบคุมสัตว์สูรได้จึงยิ่งหายากปาน ประหนึ่งตามหาขนพญาหงส์เขากิเลน ดังนั้นผู้คนส่วนใหญ่ในแผ่นดินลิ้มธารา จึงเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาตาตา ๆ

ส่วนนาง...จวินลิวอวี่ เมื่อครั้งทดสอบพลังยุทธ์ตอนอายุสามขวบ กลับไม่มีพลังยุทธ์ใด ๆ แฝงเร้นอยู่เลย

นางถือกำเนิดในจวนกั้วกงม่วงพราวแห่งแคว้นไร้ปึกซึ่งอาศัยพลังยุทธ์สร้างความยิ่งใหญ่เกรียงไกร จึงนับเป็นตัวละครหลักโดยแท้ เป็นการคงอยู่ที่หน้าคูดูกเหี้ยดหยัน เพราะนับแต่โบราณมาจวนกั้วกงม่วงพราวยังไม่เคยปรากฏทายาทที่ไร้พลังยุทธ์อย่างสิ้นเชิงเลยแม้แต่ผู้เดียว

ฝ่ายบิดาของนางเคยได้รับบาดเจ็บสาหัสจนสูญสิ้นพลังเมื่อครั้งเข้าช่วยชีวิตพระราชครวหนึ่ง ส่วนมารดาที่ไม่มีพลังยุทธ์แม่แต่น้อย

ด้วยเหตุนี้สายเลือดของภรรยาลำดับที่ห้าจึงถือเป็นเศษของไร้ประโยชน์ ในหมู่ของไร้ค่า กระทั่งถูกขับไล่อายังหมู่บ้านเล็ก ๆ อันห่างไกลกันดาร เช่นนี้

ผู้ใดใช้ให้แผ่นดินนี้ยกย่องผู้เข้มแข็ง เป็นโลกแห่งการหาคนที่ผู้ใดมีหมัดแข็งแกร่งกว่าย่อมสามารถยืนกล่าววาจาอยู่บนระดับยอดได้เล่า

ลั้ววี่ตั้งความสนใจกลับมาจากร่างของสัตว์น้อย ทอดสายตาไปยัง
ธารน้ำลึก แกวตาล้ำลึกสุดหยั่ง

ตูม!

ทันใดนั้นก็มิเสียงก็ก้องเลื่อนลั่นสนั่นฟ้าดังมาแต่ไกล

ลั้ววี่เงยหน้าขึ้นทันที ยอดฝีมือ ยอดฝีมือประมือกัน!

นางเพิ่งตั้งใจกลับมา แต่ยังไม่ทันเคลื่อนไหวก็เห็นภาพคล้ายดาวตก
สายหนึ่งพุ่งอยู่กลางอากาศ จากเหนือน้ำตกด้านบนแหวกด้าลงสู่สระลึก
เบื้องล่าง

น้ำในสระปล้นสาดกระจาย ลั้ววี่ที่จริงไม่ได้อยู่ใกล้ หากแต่พลังนั้น
ทรงอำนาจเกินธรรมดา น้ำจึงสาดกระเซ็นอาบร่างนางจนชุ่มโชก เปียกปอน
ไปทั้งตัว เส้นผมสีดำลู่แนบใบหน้า บดบังซีกหน้าที่มีปานแดงประทับอยู่อย่าง
เหมาะเจาะ

"โหยก..."

สิ่งที่พุ่งลงมาจากฟ้าไม่รอให้ลั้ววี่ขยับเขยื้อน มันแผดเสียงคำราม
ก้อง ทะลึ่งพรวดขึ้นจากสระหมายกระโจนขึ้นฝั่ง

ลั้ววี่สายตาเฉียบคม มองปราดเดียวก็เห็นว่าสิ่งนั้นดูคล้ายสิงโต
ขาวปลอดไปทั้งร่าง กรงเล็บทั้งสี่เป็นสีทองอร่าม ดวงตาแดงฉาน ขนาด
ใหญ่ราวหัวตัวเขื่อง นี่คือนางราชสีห์เมฆทอง

ราชสีห์เมฆทองแหวกฝ้าอากาศหวั่งทะยานออกไป แต่เหนือน้ำตกลั่น
แว่วเสียงแค้นหัวเราะเย็นเยียบที่หนึ่งดั่งขึ้นท่ามกลางความมืดยามราตรี

"เจ้าเดรัจฉาน คิดหนีอย่างนั้นหรือ!" น้ำเสียงนั้นดุดันทรงพลังเป็นที่สุด
เสียงเรียกยังคงก้องกังวานอยู่ในอากาศ เห็นเพียงคนด้านบนน้ำตก

เห็นลงมา ร่างเหาะลอยบนฟ้า ทำเหยียบลงกลางกระหม่อมของราชสีห์
ตัวนั้น เขาเห็นพลังจากขาทั้งสองข้าง ถีบราชสีห์เมฆทองซึ่งกระโดดขึ้น
มาให้ร่วงสู่สระน้ำอีกครั้ง

อารมณ์แดงพลีสะบัด เส้นผมสีดำปลิวไหว ผมยาวดำดูเงาหมึก
แผ่พัดสยายไป ยามที่ดวงตาดำกลับแผ่เปลวเพลิงเฉียบขาดกำลังจับจ้อง
สัตว์ร้ายยิ่งปลั่งรัศมีลุกโชนแรงกล้า

โทษที่คุกรุ่นยังผลให้ส่วนลึกในดวงตาคูคล้ายมิใช่สีดำ หากแต่เป็น
สีของอัคคี เครื่องหนังดงามน่านมอม แต่กลับเป็นความงามอันแข็งแกร่งราว
เด็ดเดี่ยว

นี่คือบุรุษผู้ทรงพลังและแผดเผาประดุจเปลวเพลิง

บุรุษอารมณ์แดงให้ท่าหนึ่งเหยียบราชสีห์เมฆทองที่คำรามกราดกรี้ว
มือหนึ่งโบกตัววัด พริบตาเดียวไซ้ตรวนเส้นหนึ่งก็พันรัดราชสีห์เมฆทองไว้
จงจำมันอยู่ข้างน้ำตก

ขณะที่บุรุษอารมณ์แดงกำลังพันธนาการราชสีห์เมฆทองนั้น ท่ามกลาง
ความดำมืดเบื้องหลัง เกร่างสองสายค่อยๆ ปรากฏตัวช้าๆ หนึ่งในนั้น
คือบุรุษชุดดำผู้เปี่ยมด้วยรังสีแห่งความชั่วร้าย เขากล่าวขึ้นอย่างคล้ายจะยิ้ม
ก็ไม่ยิ้ม

"หึๆ สัตว์อสูรชั้นเจ็ดร้ายกาจสมชื่อ นับเป็นครั้งที่สองที่หนีออกมาได้"

"จะไม่มีครั้งหน้าอีกแล้ว หึ" บุรุษอารมณ์แดงแค้นเสียดสีที่หนึ่ง เมื่อ
หันไปมองการปรากฏกายของพวกเขาพองที่หน้าน้ำตก เขาก็เหลือบไปเห็นสตรี
ที่หนึ่งไม่ไหวติงมาโดยตลอด

"การฝึกฝนครั้งนี้นับว่าไม่เลวเลยไม่เหยียน เจ้าจับราชสีห์เมฆทองชั้นเจ็ด

ตัวละครท่านแผ่นดิน 1

ได้ กลับไปก็สามารถแสดงผลงานให้อาจารย์ได้เห็น เพียงแต่เจ้าตัวนี้..."

บุรุษอีกผู้หนึ่งแต่งกายด้วยผ้าไหมเงินสีขาว สีหน้าสุภาพอ่อนโยน วาจา
พลันชะงักค้างที่ริมฝีปาก ครั้งนี้สายตาของทั้งสามติดตรงอยู่ที่ร่างบน
ชะง่อนหินซึ่งนั่งเปียกปอนไปทั้งตัวอยู่เพียงลำพัง

แสงเดือนสุกสกาวเปล่งรัศมีเรืองเรือง ผิวไสยผุดผ่องราวเทพธิดาจุติมา
ผมดำปรกใบหน้าครึ่งหนึ่งไว้ แสงจันทร์อาบไล้ดวงหน้าอีกครั้งซีก
ปานประหนึ่งหยกขาวไร้รอยตำหนิที่สวรรค์สร้างอย่างเลิศล้ำ ดังหนึ่งนางพราย
ในวาริ

บุรุษผู้ถูกเรียกขานว่าไม่เหยียนพบว่านางเพียงปรายตามองผ่านเขาไป
ครึ่งหนึ่ง จากนั้นนางก็ก้มหน้าขึ้นนิ้วเรียวยามลงไปเก็บป้ายหยกห้อยเอว
เนื้อขาวบริสุทธิ์ชิ้นหนึ่งขึ้นมาจากในน้ำ

ไม่เหยียนเห็นเช่นนั้นก็รีบคลำข้างเอวของตนทันที นั่นคือหยกของเขา
จริงๆ มันตกลงไปในน้ำเสียแล้ว

ลั่วอวี่เนื้อตัวเปียกชุ่ม ขมวดคิ้วน้อยๆ ขณะจับจ้องป้ายหยกที่เก็บ
ขึ้นจากน้ำ

หยกรูปมังกรคุณค่าควรเมือง ครั้นพลิกกลับอีกด้าน บนนั้นมีอักษร
คำว่า 'สาม' อยู่เพียงตัวเดียว

ลั่วอวี่เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แผ่นหยกรูปมังกร...อักษรคำว่าสาม...นี่คือ
ป้ายหยกประจำตัวขององค์ชายสามแห่งแคว้นไร้ปีก

เขานั่นเอง องค์ชายสามพระองค์นั้น ผู้ที่มีพันธะหมั้นหมายกับนาง
...ครานี้ช่างบังเอิญโดยแท้

ลั่วอวี่ขยับยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย หากรู้แต่แรกนางคงไม่หลบเสียง

เสียงพร่ำบ่นของมารดาที่นี้ ควรจะเปลี่ยนสถานที่เสียดีกว่า

"ข้าให้เจ้า"

ขณะนางคลี้มบางเบา เสียงทุ้มหนักทรงพลังของบุรุษพลันดังขึ้น ล้วอวีเงยหน้ามอง องค์ชายสามผู้นั้นได้มาหยุดยืนอยู่ในสระน้ำเบื้องหน้านางแล้ว แววตาเขาแฝงความตะลึงพรึงเพริดในความงาม ดวงตาทั้งคู่เปล่งประกายยามจับจ้องนาง ใบหน้าหล่อเหลาคมกล้ำของเขานั้นนับว่าหาได้ยากยิ่งในแผ่นดินนี้

ล้วอวีเลิกคิ้วขึ้นอีกครั้ง นางถูกขับมายังหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้เมื่อตอนอายุห้าขวบ แต่หากจำไม่ผิด ตอนนางอายุเพียงสามขวบได้เคยพบกับองค์ชายสามผู้นี้หนึ่งแล้ว เขาผิวขาวนวลละเอียดราวหยกสลัก ใบหน้าจิ้มลิ้มดั่งตุ๊กตา สวยน่ารักกว่าเด็กผู้หญิงเสียอีก

ทั้งยังจำได้ว่าครั้งนั้นองค์ชายสามได้ทิ้งวาจาไว้ให้นางคำหนึ่ง...นาง
อัปลักษณ์

แต่บัดนี้เขาได้เติบโตใหญ่กลายเป็นหนุ่มรูปงามสูงสง่าเช่นนี้แล้ว

ล้วอวีลูบค้ำป่ายหยกในมือเล่น ไม่เอื้อนเอ่ยคำใด

ป่ายหยกรูปมังกรเป็นเครื่องบ่งชี้ฐานะันดรศักดิ์ ไข่ว่าผู้ใดก็มีสิทธิ์ครอบครองได้

องค์ชายสามเห็นนางไม่มีทีท่าใดจึงยื่นมือออกไปเขยตางของนางขึ้น ความบริดาดายวาบในแววตา กล่าวคำประกาศิตอย่างเผด็จการเป็นที่สุด "ไปกับข้า ข้าจะรับเจ้าเป็นภรรยา"

ล้วอวีฟังแล้วก็สบตาองค์ชายสามเจี้ยเซวียนไม่เหยียนตรงๆ ในดวงตาของเขานั้นดูราวกับมีเปลวไฟโชติช่วง เจือความเผด็จการและเด็ดขาด ยิ่ง

กว่านั้นคือความตรงไปตรงมาที่หากถูกใจสิ่งใดแล้วก็จะคว้ามาให้ได้

แท้จริงเจ้ายะฮิเยนไม่เหยียนผู้นั้นนับว่าเปิดเผยจริงใจ ซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกของตนเองยิ่งนัก

ลั่ววี่เกิดความคิดบางอย่างจึงคลี่มบางเบา

"ไม่เหยียน เจ้าอย่าพูดจาส่งเดช ข้าจำได้ว่าเจ้ามีสัญญาหมั้นหมายอยู่แล้ว ได้ยินว่าเป็นหญิงอัปลักษณ์ที่หาประโยชน์มิได้เลยกระมัง!" พอหลุดจากภวังค์ตื่นตะลึง บุรุษชุดดำผู้แฝงสีขั้วร้ายก็ยกมือขึ้นกอดอก หันไปกล่าวกับไม่เหยียนด้วยท่าที่ยั่วยืม

ไม่เหยียนได้ยินพลันหัวคิ้วมวดมุ่น จับจ้องลั่ววี่ว่าไม่กะพริบ ประกาศวาจาอย่างถือตนเป็นใหญ่และหยิ่งทะนงยิ่ง

"ข้าไม่มีวันแต่งงานกับนาง ข้าไม่สนใจหญิงอัปลักษณ์นั้นหรอก" พูดจบก็ส่งมือให้ลั่ววี่ "ไปกับข้า"

ลั่ววี่มองมือที่ยื่นมาจากตน แพนตาขยับไหวน้อยๆ ดวงตาที่หลุบต่ำฉายประกายกร้าวเพียงวูบหนึ่ง

นางยื่นมือออกไปช้าๆ ท่ามกลางสายตาดจ้องของบุรุษทั้งสาม ลั่ววี่ยกมือปิดปอยผมที่เปียกชื้นปรกแก้มข้างหนึ่งออกอย่างแฉะช้า เผยให้เห็นใบหน้าทั้งหมด

ปานแดงคล้ายรอยยอสูนีบาดพาดกลางแก้มอีกข้าง

หากกล่าวว่าซึกหน้าซึ่งปราศจากปานประตั้นนั้นคือเทพธิดา ซึกหน้าข้างนี้ก็เปรียบเหมือนมารร้าย ภายใต้ความมืดยามราตรี ใบหน้าที่เฝ่ล่พันเรือนผมสีดำนั้นราวกับปีศาจ

ไม่เหยียนไม่ทันได้ตั้งตัว ถึงกับสะดุ้งโหยงแล้วจะถอยไปหนึ่งก้าว

โดยไม่รู้ตัว สีหน้าเขียวคล้ำในพริบตา

สายลมยามค่ำโชยเอื่อย รอบด้านเงียบสงัดไร้สรรพเสียง

บุรุษชุดดำและบุรุษชุดขาวที่อยู่ไม่ไกลคล้ายตื่นตะลึงจนแข็งค้าง ไร้
การตอบสนองไปเสียแล้ว

ลั้ว่วี่เงยหน้าขึ้นมองไม่เหยียนซึ่งมีสีหน้าย่าแยะราวกับเพิ่งกลืนแมลงวัน
เข้าไป ดวงตาทั้งคู่ของนางจับจ้องเขาไม่วางตา พลงเอ๋ยเสียงราบเรียบ
กระจ่างใสดุจสายลมเย็น "เช่นนี้ยังต้องการให้เข้าไปกับท่านอีกหรือไม่"

ไม่เหยียนโกรธจนหน้าเขียว ขณะที่ลั้ว่วี่ก็ยังคงจ้องเขาไม่กะพริบตา

นางมองดูใบหน้าเขาเปลี่ยนสี ดูคนที่พยายามข่มอารมณ์ตนเอง ดู
ไม่เหยียนผู้ไม่หวั่นคำมรุตเพราะได้รับการปลุกฝังมาอย่างดี ครั้นแล้ว
ลั้ว่วี่ก็คลี่ยิ้มช้า ๆ

ได้เห็นท่าทางอีกอักและข่มกลับเช่นนี้แล้ว คำตอบก็แจ่มชัดโดย
ไม่ต้องพูดอะไร

ชายหนุ่มคึกคะนอง สนใจรูปโฉมภายนอกเหนือกว่าความต้องการทาง
ด้านจิตใจมากมายนัก

"ช่างเกิด ท่าน..."

"ฮ่า ๆ ไม่เหยียน เจ้านิยมชมชอบแบบนี้หรือ นี่คือสตรีที่เจ้าต้องใจ
แต่แรกเห็นถึงกับหมายจะแต่งงานด้วย? ฮ่า ๆ ไม่เหยียน เจ้าช่างมีวาสนา
กับหญิงอัปลักษณ์โดยแท้ ได้ยินว่าสตรีที่หมั้นหมายกันไว้ก็น่าเกลียดจน
น่าตกใจ วันนี้หญิงที่ต้องตายยังอัปลักษณ์ราวผีร้ายอีก ฮ่า ๆ นี่หรือความ
ชมชอบของเจ้า เห็นท้องค้ำขายสามของเราชาตินี้คงถูกลิขิตให้ต้องรับหญิง
รูปชั่วเป็นขายาเสียแล้ว ฮ่า ๆ ๆ..."

เสียงระเบิดหัวเราะดังขึ้นขัดคำของลั่วอวี่ นุรุชชุดดำหัวเราะร่าอย่าง
บ้าคลั่งคล้ายกับสำราญใจยิ่ง

ไม่เหยียนไถ่ยีนแล้วสีหน้าพลันขริมลงทันใด

นัยน์ตาที่เจิดประกายไฟแรงกล้ากลับเปี่ยมไปด้วยพายุโหมกระหน่ำ
ดวงตาทริ่ลงเล็กน้อย จับจ้องลั่วอวี่ด้วยแววตามลาญเผา เขาก็ดกรามกรอด
ขณะเค้นเสียงลอดผ่านไรฟัน "ข้าเกลียดการถูกหลอกหลวงที่สุด! รูปโฉม
เยี่ยงนี้รังแต่จะทำให้ผู้อื่นสะอิดสะเอียนเท่านั้น"

จับคำมือข้างหนึ่งก็ตวัดไปหมายความว่าซึกหน้าที่งดงามหมดจดของลั่วอวี่

มีดวงหน้าที่ครั้งหนึ่งดงามราวเทพธิดา อีกครั้งชั่วช้าดั่งปีศาจร้าย ข้า
ยังบดบังซึกหน้าอันอัปลักษณ์ไว้ เท่ากับเจตนาหลอกหลวงคนซัด ๆ อัปลักษณ์
ก็คืออัปลักษณ์ โฉมงามก็คือโฉมงาม หน้าตาสวยครึ่งซี้เหร่ครึ่งมิใช่ความผิด
นาง หากแต่จงใจบดบังซึกหน้ามีราศีนั้นคือความผิดของนาง วันนี้เขาจะ
ทำลายซึกหน้านี้ทิ้งเสีย นางจะได้ไม่กล้าใช้ซึกหน้าอันสวยสดงดงามหลอกหลวง
ช่วงชิงความรู้สึกผู้อื่นอีก

กรงเล็บคมกริบว่องไวปานสายฟ้าผสมด้วยเพลิงโทสะอันเกิดจาก
ความอับอายตรงเข้าโถมตีโบน้าของลั่วอวี่ทันที

เห็นเช่นนั้นสีหน้าของลั่วอวี่ก็เคร่งขริม สองนิ้วเพียงดีดออกไป ป้ายหยก
รูปมังกรพลันคล้ายเปลี่ยนเป็นกระบี่คมกริบ จูโจมไปที่โบน้าของไม่เหยียน
โดยตรง

แรงลมปะทะผิวหน้า เหตุการณ์ฉุกฉลุก ความประหลาดใจฉายวาบ
ในแววตาของไม่เหยียน เขารับพลิกกรงเล็บคว้าแผ่นหยกไว้ได้ทันท่วงที
ขณะนั้นเองเขาพลันไถ่ยีนเพียงเสียงน้ำแตกกระเซ็น ลั่วอวี่พลิกกาย

ดำดิ่งสู่ห้วงน้ำเสียแล้ว

ไม่เหยียนยี่นึ่งโดยไม่กวดตาม เขาเพียงคลายมือออกช้าๆ ป้ายหยก
ในอุ้งมืออันเป็นเครื่องป้องกันดรศักดิ์ของเขาแหลกเป็นผุยผงต่อหน้า
ต่อตาของเขาเอง

ไม่เหยียนหรือตาเฟ่ง ทันใดนั้นนิ้วมือทั้งห้าก็กำหมัดแน่น บังอาจทำลาย
ป้ายหยกประจำตัวเชื้อพระวงศ์เขียวหรือ ถึงขนาดบังอาจ...

ตูม! จังหวะที่เขาจวนจะบันดาลโทสะอยู่รอมร่อ จู่ๆ ในสระน้ำพลัน
บังเกิดเสียงสนั่นขึ้นครั้งหนึ่ง กระบี่วารีอันสร้างตัวจากน้ำพุ่งขึ้นไปรอบด้าน
ละอองน้ำสาดกระจายจนมีดฟ้ามัวดิน

ราชสีห์เมฆทองซึ่งถูกไม่เหยียนพันธนาการไว้ จู่ๆ ก็หลุดจากไซ้ตรวน
มันคำรามก้องอย่างกราดเกรี้ยว รวดเร็วปานสายฟ้าฟาด เพียงพริบตาก็โจน
หายเข้าไปในป่าทึบ ไร้สิ้นร่องรอย

ราชสีห์เมฆทองเป็นสัตว์คู่หูที่คล่องแคล่วว่องไวอย่างน่าอัศจรรย์ ครั้น
เร่งความเร็วสูงสุดขึ้นมา ผู้ใดก็ไม่อาจไล่ทัน

"ราชสีห์เมฆทอง นางปล่อยราชสีห์เมฆทองไปแล้ว..."

บุรุษชุดขาวตะโกนก้อง หากแต่ตระหนักดีว่าพวกเขาไม่อาจไล่ตาม
รางวัลจากการฝึกปรือครั้งนี้ได้ทันแน่ หากกลับไปตั้งอย่างนี้จะต้อง...

ชั่วขณะที่ราชสีห์เมฆทองพุ่งขึ้นจากสระน้ำ ตรงนั้นยังมีเงาร่างอีกร่าง
แหวกม่านวารีขึ้นมา เหาะเหินเพียงไม่กี่คราก็ขึ้นไปปักหลักบนยอดน้ำตกสูง

ผมดำปลิวสยาย ล้อวี่ยี่นึ่งผางตออยู่เหนือยอดน้ำตกตั้งตระหง่าน

นางทอดมองไปยังไม่เหยียนที่เฟ่งส่งสายตาคูกคามเช่นฆ่ามาจาก
เบื้องล่าง น้ำเสียงเย็นชาของนางก้องกังวานท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรี

ช่างาสะท้านแผ่นดิน 1

"ท่านคิดว่าตนเองเป็นใคร หลอกท่านหรือ ข้าไม่แะแสะเลยสักนิด!"
เสียงเย็นเยียบทว่าหยังผยองไม่แพ้กันดังสะท้อนอยู่ในม่านราตรี
ลั่วอวี่หมุนกายไม่มัวพิรุฬไรอยู่ต่อ อาศัยวิชาตัวเบาจากไปราวติดปีก
ท่ามกลางความมืดมิด เบื้องหลังได้ยินเพียงเสียงแผดคำรามก้องราวกับ
เสียงอสูรบิดฟาดลั่นสะท้านฟ้าดิน "นางอัปลักษณ์ ฝากไว้ก่อนเถอะ..."

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)